

Eski Bayramları Getirdim Sizlere

– Galip Argun · 29 Ağustos 2011

Bizim bayramlarımız vardı:

Kurdeleli şekerlerin altında yatan sıcacık çikolatalarımızla birlikte.

Yaşlı amcaların, teyzelerin kırışmış ellerinin yanı sıra,

İçlerinde çarpan kusursuz kalbler vardı.

Öyle sıradan değildi bizim bayramlarımız;

lâkin bu kadar da katahor hiç değildi.

Tatile gitmezdik, bundan önceki bayramlarda.

Denizi bol bir memleketi, ailemize hiç tercih etmemiştik.

Ufak bir yakınma dahi olmazdı gidemedik tatile diye;

Çünkü memleketimiz vardı:

Sıradan, basit, yeşilliklerle dolu...

Belki de ufak bir dağın arkasına saklanmıştı;

Ama çocukluğumuzun, gençliğimizin hatırası saklanmıştı o dağın en ufak yerine!

Hava sıcak olmazdı bazan...

Mesela soğuk bir kış günü sıcacık bir ezandan sonra;

erkenden ayaklanırdı ev ahalisi...

Mahalleyi dolduran ve babasıyla gıcır gıcır elbiselerini giyen çocukların sesi,

tahta pervazlardan ve pencerelerden içeriye doğru süzülürdü.

Bu bayram daha çok onların gibiydi ama çok iyi biliyorduk ki

bu bayram hepimizindi.

Bir ay süren Ramazan'ın gidişinin hüznü buruk bir tebessüm gibi yanaklarımızda;

kalbimizde dururken, etrafta koşuşturan annemizin sesiyle irkilirdik.

Sıcacık çay büyüklerimizin gittiği bayram namazında hemen sonrasına hazır olmalıydı.

Koskoca bir çaydanlığın hangar gibi altına suyu doldururduk önce;

Çayı koyarken yadırgardım oruçlu muyum değil miyim diye;

ama aile şerafının sofrası sofrası öbeğlendiğini gördüğüm vakit;

Oruç olmadığımı, Ramazan'ın bittiğini kabullenirdim.

Ezanın ardından yerleştirilen masalar ve peşi sıra sürüklenip gelen aile büyükleri;

bayram için hazırlardı artık.

Mis gibi havanın, ardından yumuşak bir kızılılıkta güneş ışıldar dururdu;

Tahta pervazlarının hemen arkasında duran tertemiz camlardan...

Yemekler yenir; çaylar yudumlanır;
Bu sırada memleketine yeni gelmiş;
fakülte yollarında dirsek çürütmüş olanlar varsa;
onların gözleri teğlenirdi.
"Sen yiyemiyorsun oralarda" derdi yaşlı anneler;
çift sarılı kocaman haşlanmış yumurtayı önlerine koyarken.
O sırada evin Reisi kaldırırdı kaşlarını önündeki sıcacık;
kâh susamlı kâh sade, tırnaklanmış pideyi elleriyle bölüştürürken.
"Piden bitmiş" derdi uzaklardan gelen oğluna/kızına;
önünde yığılı duran pideyi görmezden gelerek...

Kaşık, çatal sesleriyle bölünürken zihinlerimiz:
dışarıdan gelen cart kırmızı ayakkabılarıyla, minik kurdeleleriyle;
ve de ellerinde tuttuğu bezden çantasıyla minik kızlar;
kâh sivri burunlu, kâh normal tipli kunduralarla,
ortadan ikiye ayrılmış ve güzelce -biryantinlenmiş gibi görünen- limonlanan saçlarıyla;
eğer şehirden gelmişlerse Anadolu'nun doğallığına aykırı -ve emanetmiş gibi- iliştilen kravatlarla;
kapılara dayananan çocuklarla bölünürdü.
"Bayramınız baaaarak olsun" diyen çocukların sıcacık tebessümleri güneşin kızılığıyla bir olur;
evimizin en diplerine kadar sokulurdu.

Babamın cebinden çıkardığı desteden para verişini seyrederdik;
Kâh eski anılarımız canlanırdı zihnimizde; kâh boşluğun içinde bocalarken bulurduk kendimizi...
Ama bilirdik ki bir zamanlar o takunyaların ya da cart kırmızı önden cırtcirtli ayakkabının içinde bizler
vardık;
ve o zamanların bayramı; ne bu zamana benzeyecekti;
ne de başka günlere...

"Hey gidi o eski bayramlar" diyenlere ithaf olunur. Gerçekten de nerede o eski bayramlar?
(Burnumuzdaki Sümükle Anadoluluyuz yazımın ikinci kısmı.)